FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI FREMSAT DEN 11. APRIL 1978 [1]

Høje Ret.

1. Kernen i det spørgsmål, der skal afgøres i det foreliggende tilfælde, er, om det er lovligt at anvende monetære udligningsbeløb på indførselen i en medlemsstat af vallepulver hidrørende fra en anden medlemsstat.

Det skal først oplyses, at valle i flydende tilstand er en rest ved fremstillingen af ost. Den kan frembyde interesse som dyrefoder på grund af sit indhold af æggehvidestof i størrelsesordenen 10-12 %. En del af den flydende valle, der fremstilles i Fællesskabet, anvendes da også umiddelbart som dyrefoder. På grund af varens fordærvelighed synes dette forbrug at være begrænset til landbrugsbedrifter, som er beliggende i nærheden af ostefabrikkerne. For at muliggøre transport af vallen og dens anvendelse selv efter længere tid forarbejdes den til pulver. Denne forarbejdning berører omkring halvdelen af vallen.

Lad os se på de omstændigheder, der har givet anledning til den foreliggende tvist. I 1975 pålagde toldkontoret i Saarbrücken under henvisning til Kommissionens forordning nr. 539/75 af 28. februar 1975, firmaet Milac at svare udligningsbeløb for i Forbundsrepublikken Tyskland at have indført vallepulver fra Frankrig. Efter forgæves at have indgivet administrativ klage over afgørelsen fra kontoret i Saarbrücken anlagde den pågældende sag ved Finanzgericht des Saarlandes under påberåbelse af ulovligheden af nævnte opkrævning i forhold til Rådets forordning nr. 974/71 af 12. maj 1971, der ligger til grund for ordningen med monetære udligningsbeløb. Firmaet støttede i første række påstanden om krænkelse på artikel 1, stk. 2, litra b) i nævnte forordning, der hjemler opkrævning af udligningsbeløb for varer, hvis pris afhænger af prisen på varer, for hvilke der er foreskrevet interventionsforanstaltninger inden for rammerne af den fælles landbrugsordning. I anden række hævdede sagsøger, at der var sket en krænkelse af sidste punktum i nævnte artikel, hvorefter udligningsbeløbene kun kan anvendes, hvis gennemførelsen af nationale valutaforanstaltninger fremkalder forstyrrelser i samhandelen med landbrugsvarer.

Senere, ved forordning nr. 1824/77 af 4. august 1977, ophævede Kommissionen med virkning fra 4. september s.å. fritagelsen for vallepulver under hensyn til, at det »i den nuværende situation kan skønnes, at ikke-anvendelse af udligningsbeløb ikke vil bevirke forstyrrelser i samhandelen«.

Ved kendelse af 26. oktober 1977 har Finanzgericht des Saarlandes forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1. Er artikel 1 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 539/77 af 28. februar 1975, i det omfang der er fastsat udligningsbeløb for indførselen af vallepulver, i strid med artikel 1, stk. 2, litra b) i Rådets forordning (EØF) nr. 974/71 af 12. maj 1971, fordi prisen på vallepulver ikke er afhængig af prisen på skummetmælkspulver?

Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende:

2. Er artikel 1 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 539/77 af 28. februar 1975 i strid med artikel 1, stk. 3 i Rådets forordning (EØF) af 12. maj 1971, som foreskriver, at stk. 1 (opkrævning og ydelse af udligningsbeløb) kun må anvendes i

1 — Oversat fra italiensk.

det omfang, de dér nævnte valutamæssige foranstaltninger måtte medføre forstyrrelser i samhandelen med landbrugsvarer, eller skal der også ubetinget anvendes udligningsbeløb

a) for at udligne incidensen af valutaforanstaltningerne på priserne på basisprodukterne (her skummetmælkspulver), såfremt markedsprisen på vallepulver falder til fremstillingsomkostningerne eller ned under disse,

eller

b) for at undgå valutamæssige forstyrrelser i samhandelen, såfremt markedsprisen på produktet svinger i en sådan grad, at valutaforanstaltningerne ikke får virkning?«

I kendelsens grunde påviser den forelæggende ret, at prisen på vallepulver, som svinger stærkt i de forskellige medlemsstater, ikke afhænger af mælkeprisen. Ifølge Finanzgericht er der ikke tale om nogen markedsværdi for flydende valle, som før vedtagelsen af lovene om beskyttelse af miljøet i almindelighed synes at være udledt i vandløbene som spildevand, i det omfang den ikke kunne anvendes umiddelbart som dyrefoder. Af Kommissionens indlæg for Domstolen af 29. juli 1976 i sag 28/76, som sagsøger har fremlagt, udleder den tyske ret, at priserne på vallepulver i de forskellige medlemsstater udelukkende afhænger af produktionsomkostningerne. Den forelæggende ret tvivler derfor på, at betingelserne ifølge forordning nr. 974/71 for anvendelsen af monetære udligningsbeløb på denne vare er opfyldt.

2. I forbindelse med det første spørgsmål må det erindres, at nævnte artikel 1 i forordning nr. 974/71 bl.a. giver adgang til fastsættelse af monetære udligningsbeløb ved indførsel i de medlemsstater, hvis valuta bevæger sig opad i forhold til de varer, for hvilke der er foreskrevet interventionsforanstaltninger inden for rammerne af de fælles markedsordninger for landbrugsvarer (stk. 2, litra a)), eller hvis pris afhænger af prisen på de førstnævnte varer, og som dog henhører under den fælles markedsordning (stk. 2, litra b)).

Vallen og dens derivater er ikke underlagt interventionsforanstaltninger inden for rammerne af den fælles ordning af markederne for landbrugsvarer.

Til påvisning af, at vallepulveret hører til de varer, for hvilke det er lovligt at indføre monetære udligningsbeløb, er det imidlertid tilstrækkeligt, at dets pris afhænger af prisen på råstoffet, som er mælken, for hvilken vare der er foreskrevet interventionsforanstaltninger. Virksomheden Milac udelukker en sådan forbindelse af den enkle grund, at flydende valle, der anvendes til fremstilling af vallepulver, ikke har nogen pris eller markedsværdi. Samme synspunkt har vi set anlagt af den forelæggende ret. Sagsøger i hovedsagen tilføjer, at det kun er lejlighedsvis, at de ostefabrikanter, der skiller sig af med vallen, oppebærer en modydelse, og at dennes beløb højst udgør en halv pfennig literen, men denne sum skal ikke betragtes som en salgspris men kun som en godtgørelse af omkostningerne ved opsamlingen og afleveringen af produktet.

Kommissionen mener derimod, at dette beløb skal betragtes som en pris på vallen, men indrømmer, at det ikke betales i alle tilfælde. Navnlig når den modtagende virksomhed befinder sig i en vis afstand fra den afgivende virksomhed, er modtagelsen af den flydende valle vederlagsfri.

Lad os et øjeblik gå ind på den tanke, at det beløb, som virksomheden, der udnytter den flydende valle, skal betale til den ostefremstillende virksomhed, kan betegnes som en sand og egentlig salgspris for vallen. Selv om det forholder sig således, mangler der stadig et bevis for, at denne pris afhænger af

mælkeprisen. For at hævde dette er det nødvendigt at kunne fastslå en fast forbindelse mellem de to priser i den forstand, at svingningerne i prisen på mælk, i hvert fald ud over en vis procent, skal modsvares af lige så store svingninger i samme retning i prisen på flydende valle. Men noget sådant ses ikke at kunne fastslås. Det samme kan siges med hensyn til svingningerne i priserne på mælk og vallepulver.

I henseende til formålet mellem prisen på det omhandlede produkt og prisen på råstoffet synes der altså ikke at være tale om, at den første afhænger af den anden.

Imidlertid er det med henblik på nævnte artikel 1, stk. 2, litra b) i forordning nr. 974/71 tilstrækkeligt, at prisen på en vare, der ikke er underlagt interventionsordningen, afhænger af prisen på en anden vare, der er underlagt interventionen (og henhører under de fælles markedsordninger for landbrugsvarer); og det er ikke nødvendigt, at sidstnævnte vare er det råstof, hvoraf den anden afledes. Der kan også være tale om indbyrdes konkurrerende varer, såfremt det kan bevises, at priserne på den vare, der ikke er underlagt interventionsordningen, dannes på grundlag af priserne på den anden vare.

Kommissionen har hævdet, at der findes et vist afhængighedsforhold mellem prisen på vallepulver og prisen på skummetmælkspulver (som igen, under hensyn til varens overskydende karakter i Fællesskabet, er sammenfaldende med interventionsprisen). De to varer står i et indbyrdes, omend begrænset konkurrenceforhold, eftersom vallepulveret uden videre kan erstattes af skummetmælkspulver som bestanddel af dyrefoder.

Denne påstand bestrides skarpt af firma Milac, som udelukker enhver mulighed for erstatning af de to varer med hinanden, idet det understreger den vanskelighed, der følger af den ret høje (70-75 %) procentdel af laktose i vallepulveret. Kommissionen svarer imidlertid herpå, at moderne teknik gør det muligt at nedbringe denne procentdel af laktose og at tilsætte vallepulveret andre bestanddele med den følge, at det kan anvendes indtil en andel på 60 % i sammensætningen af oste.

Hovedproblemet er imidlertid vallepulverprisens størrelse eller mindre afhængighed af prisen på skummetmælkspulver. Og i den henseende forekommer det mig, at to punkter fortjener at blive fremhævet. For det første anerkender Kommissionen, at prisen på vallepulveret navnlig bestemmes af produktionsomkostningerne, som synes højere end omkostningerne ved fremstillingen af skummetmælkspulver. For det andet erkender Kommissionen, at svingningerne i prisen på mælkepulver ikke har automatiske og faste indvirkninger på prisen på vallepulver. Under hensyn til, at det omhandlede produkt ikke støttes af interventionsordningen (til forskel fra hvad der gælder for mælkepulveret), dannes den sidstnævnte pris frit på markedet, og den er følgelig i vidt omfang påvirket af udbud og efterspørgsel.

Dette fremgår i øvrigt klart af den af Kommissionen fremlagte oversigt over udviklingen i priserne på de to varer i tidsrummet 1971-1977. Det ses f.eks., at i 1974, da interventionsprisen for mælkepulver var 66 RE pr. 100 kg, var markedsprisen i Tyskland for vallepulver 20,68 RE pr. 100 kg; men i 1975 steg interventionsprisen klart (88,70 RE) for den første vare, medens markedsprisen var klart lavere for den anden (15 RE). Medens i øvrigt prisen i 1971 på vallepulver på det tyske marked havde svaret til en tredjedel af interventionsprisen for skummetmælkspulver, faldt forholdet i 1977 til lidt under en femtedel.

Det er uheldigt, at Kommissionen ikke har givet en passende forklaring på dette forhold, så meget mere som forekomsten af et afhængighedsforhold

mellem prisen på vallepulver og prisen på skummetmælkspulver er bestridt ikke blot af den berørte virksomhed men også af den forelæggende ret, som, i overensstemmelse med formuleringen af det første spørgsmål, synes at anse mangelen på et sådant forhold som på forhånd givet.

Jeg tror, hvis vi støtter os på denne givne kendsgerning — efter at have udelukket, som jeg i det foregående har udelukket det, at prisen på den omhandlede vare afhænger af prisen på råstoffet, dvs. mælken — at det første spørgsmål fra Finanzgericht des Saarlandes uden videre kan besvares bekræftende: artikel 1 i Kommissionens forordning nr. 539/75 synes, i det omfang den fastsætter udligningsbeløb for indførsel af vallepulver, at stride mod artikel 1, stk. 2, litra b) i Rådets forordning nr. 974/71. Men der kan stadig, i forhold til de brede uoverensstemmelser mellem firma Milac og Kommissionen, bestå vanskeligheder angående en række tekniske spørgsmål, som de tal, der fremgår af det omhandlede værk, ikke gør det muligt at uddybe. Jeg finder det dog hensigtsmæssigt nu at gå over til undersøgelsen af det problem, der er rejst med den tyske dommers andet spørgsmål, hvis besvarelse kunne gøre det overflødigt at komme nærmere ind på indholdet af det første spørgsmål.

3. Lad os begynde med at se på den del af det andet spørgsmål fra Finanzgericht des Saarlandes, hvori der spørges, om det er lovligt, i forhold til sidste punktum i artikel 1 i den nævnte rådsforordning nr. 974/71, at anvende udligningsbeløb på varer, hvis afledte markedspris er lig med eller lavere end omkostningerne eller svinger med en hyppighed og intensitet, som kan påvirke effektiviteten af de valutamæssige foranstaltninger.

Det må erindres, at pålæggelse af udligningsbeløb kun, ifølge den nævnte bestemmelse, er tilladt, hvis anvendelsen af de valutamæssige foranstaltninger i henhold til stk. 1 — dvs. indførelsen af en vekselkurs, der overskrider den grænse for udsving, som er tilladt efter internationale bestemmelser — skulle bevirke »forstyrrelse i samhandelen med landbrugsvarer«.

Den omstændighed, hvortil den forelæggende dommer henviser, nemlig at den omhandlede vare almindeligvis, på grund af markedets objektive krav, sælges til en pris lig med eller under omkostningerne ved dens fremstilling, udelukker efter min mening ikke i sig selv, at den kan underkastes udligningsbeløb. Disse sidste forudsætter nemlig ikke en bestemt fortjenstmargen for virksomheden og har kun til formål at forhindre sådanne forstyrrelser i samhandelen og, svarende hertil, i interventionsmekanismens funktion, som for fastsættelsen af de fælles landbrugspriser ville kunne følge af samspillet mellem svingningerne i de effektive vekselkurser. Udligningsbeløbene har således udelukkende til formål at udligne nævnte forskel mellem valutaens effektive vekselkurs og dens omregningskurs på landbrugsområdet.

Selv om en landbrugsvare sælges til en pris, der er lavere end omkostningerne, er der stadig mulighed for, at de valutamæssige svingninger, der gør det tiltrækkende at udføre nævnte vare fra stater med faldende valuta til andre medlemsstater med en hård valuta, indvirker på samhandelen og interventionsordningernes funktion på en måde, der kan fremkalde forstyrrelser.

Lignende betragtninger taler for at afvise, at en vare bør unddrages ordningen med udligningsbeløb, blot fordi dens salgspriser, der er undergivet samspillet mellem udbud og efterspørgsel, udsættes for kraftige svingninger.

Langt vigtigere forekommer mig imidlertid det problem, der ligeledes rejses i det andet spørgsmål, nemlig om der forekommer eller i det mindste, i forhold til vallepulveret, er fare for

forstyrrelser i samhandelen som følge af virkninger af de nationale valutaforanstaltninger.

For rigtigt at forstå rækkevidden af den bestemmelse, hvori der henvises til den nævnte fare for forstyrrelse af samhandelen (det omtalte sidste punktum i artikel 1 i Rådets forordning nr. 974/71), er det nyttigt at indprente sig den sidste betragtning til forordningen, hvori Rådet fastslår, at »de beløbsstørrelser, der skal bringes i anvendelse, bør begrænses til de beløb, der er strengt nødvendige for at udligne incidensen af valutaforanstaltningerne på priserne på de basisprodukter, for hvilke interventionsforanstaltninger er fastsat«, og »de bør kun anvendes i de tilfælde, hvor denne incidens måtte føre til vanskeligheder«. Der er tale om en understregning af den karakter af undtagelse, som fællesskabslovgiver har tillagt sådanne foranstaltninger, og følgelig kravet om en streng begrænsning af deres anvendelse. Disse betragtninger har fundet genklang også i Domstolens praksis. Undtagelseskarakteren af ordningen med monetære udligningsbeløb og den heraf følgende nødvendighed af at anvende den indskrænkende bekræftes i dommen af 24. oktober 1973 i sag 43/72, Merkur (Sml. 1977, s. 1056, særl. s. 1073, præmis 23), og i dommen af 15. maj 1975 i sag 74/74, CNTA (Sml. 1975, s. 534, særl. s. 546, nr. 20). I sidstnævnte sag fremhæver generaladvokat Trabucchi, efter at have undersøgt den omhandlede ordnings formål og karakter, at »nok anvendes de stadigvæk, men de monetære udligningsbeløb må altså fortsat betragtes som undtagelsesforanstaltninger i systemet, og det er derfor, de — indtil der indføres et mere udviklet fællesskabssystem, der gør det muligt at undgå ulemperne både ved udsvingene og udligningsbeløbene — kun er berettiget i det omfang, hvor de er uomgængelige for at undgå noget værre, dvs. at de valutariske udsving truer med at bringe de fælles markedsordningers funktion i fare« (Sml. 1975, s. 554). Forinden havde Domstolen allerede udtalt følgende: »Disse beløb tilsigter derfor at sikre opretholdelsen af den normale samhandel under de ekstraordinære og skiftende forhold, som valutasituationen fører med sig; endvidere har de til formål at hindre, at det ved fællesskabslovgivningen fastsatte interventionssystem går i opløsning i den pågældende medlemsstat« (dom af 24. oktober 1973 i sag 5/73, Balkan Import-Export, Sml. 1973, s. 1092, særl. s. 1114, præmis 29).

Det står fast, at valutasvingningernes indvirkning på handelsstrømmene, i hvert fald på kort sigt, giver sig udslag i en tilbøjelighed til større indførsler i lande, hvis valuta svinger opad, og, tilsvarende, større udførsler fra lande, hvis valuta svinger nedad. Denne naturlige tendens antager en særlig betydning for fællesskabslovgivningernes funktion, når det drejer sig om varer, som er begunstiget af interventionsforanstaltninger. I et sådant tilfælde og ved manglende elasticitet i forholdet mellem den nationale valuta og den regningsenhed, hvori de fælles landbrugspriser udtrykkes, tjener anvendelsen af udligningsforanstaltninger ved udførsel eller indførsel til at forhindre, at interventionsorganerne i den stat, hvis valuta er opskrevet, ser sig stillet over for uforholdsmæssige mængder af varer fra andre medlemsstater og særlig fra stater med nedskrevet valuta.

Vallepulveret begunstiges imidlertid ikke af interventionsforanstaltninger, og derfor foreligger der ikke under denne synsvinkel nogen fare for, at de franske producenter skal anvende en spekulationspris f.eks. ved salg til de tyske interventionsorganer.

Kommissionen har søgt at retfærdiggøre sin egen foranstaltning ved at hævde, at følgen af, at der ikke blev anvendt udligningsbeløb på vallepulveret, ville være, at »valutaforanstaltningerne ville fremkalde forstyrrelser i samhandelen, som sluttelig ville hindre interventionsordnin-

gens funktion i forhold til skummetmælkspulver«.

Kommissionen støtter sig på den skønsbeføjelse, som den har ved vurderingen af faren for forstyrrelser i samhandelen med landbrugsvarer som følge af valutaforanstaltninger (se nævnte dom i sagen CNTA, Sml. 1975, s. 547, præmis 21), og begrænser sig således til en ren og skær påstand uden at oplyse, på hvilke omstændigheder den bygger sin vurdering.

Over for spørgsmål fra en national ret, som rejser alvorlig tvivl om gyldigheden af en retsakt fra Kommissionen, kunne man fra denne institutions side forvente et bredere udvalg af anbringender til retfærdiggørelse af dens handlemåde. Om sådanne anbringender er der ikke her tale. Under disse omstændigheder kan vi ikke undlade at vende os til en undersøgelse af den omhandlede foranstaltnings overensstemmelse med sit lovlige formål, som er at forhindre forstyrrelser i samhandelen.

4. I betragtning af, at skummetmælkspulveret udgør et strukturelt overskydende produkt, både i Frankrig og i Tyskland, er det tilladt at gå ud fra, at en stor del af produktionen i hvert af de to lande går til de lokale interventionsorganer. Det gør det vanskeligt at forestille sig, hvorledes der, i mangel af udligningsbeløb på vallepulveret, kunne være opstået forstyrrelser i handelen med skummetmælkspulver mellem de to medlemsstater.

I virkeligheden synes den fare, som Kommissionen henviser til, hovedsagelig at vedrøre interventionsordningernes funktion i mælkepulversektoren. Man må dog spørge sig, på hvilken måde denne funktion kan trues af valutaforanstaltningernes indvirkning på samhandelen med vallepulver.

Lad os blot antage, at den stigende anvendelse af vallepulver i sammensætningen af foderstoffer, som fremhæves af Kommissionen, kan give sig udtryk i en formindsket anvendelse af skummetmælkspulver på dette felt og følgelig i en langsommere rytme i afsætningen af interventionsorganernes lagre. Under denne synsvinkel er der en forbindelse mellem indførselen i Tyskland af vallepulver og de tyske interventionsorganers virksomhed med hensyn til skummetmælkspulver. Anvendelsen af et monetært udligningsbeløb kunne da have et beskyttende formål, ikke i forhold til de tyske producenter af skummetmælkspulver, som jo nyder godt af den sikkerhed, der følger af interventionsprisen, men over for de interventionsorganer, der virker i Forbundsrepublikken.

Er dette en gyldig grund til at retfærdiggøre anvendelsen af monetære udligningsbeløb? Ved besvarelsen af dette spørgsmål er der anledning til at gentage, at ordningen med monetære udligningsbeløb kan anvendes for at imødegå sådanne vanskeligheder i handelssamkvemmet og i interventionsordningernes funktion, som følger af valutaforanstaltningernes indvirkning på basisprodukternes pris. Den kan derimod ikke benyttes til at gøre visse produkter mindre konkurrencedygtige i forhold til sådanne, hvis overskud belaster interventionsorganerne, uden at der foreligger et særligt afhængighedsforhold mellem priserne på de førstnævnte og priserne på de sidstnævnte.

Der er imidlertid intet, der tyder på, at anvendelsen af udligningsbeløb har bevirket en nedgang i fremstillingen af vallepulver i Fællesskabet. Fra 414 millioner tons i 1973 steg den jævnt til 527 millioner i 1976; og i Forbundsrepublikken fra 75 millioner i 1973 til 101 millioner i 1976 i næsten samme rytme og procentuelle omfang som på fællesskabsplan. Det viser efter min mening, at ordningen med udligningsbeløb ikke har haft indvirkninger på denne produktion.

I øvrigt består de forstyrrelser i samhandelen, som fællesskabslovgiver har frygtet, og som han har villet modvirke

ved hjælp af udligningsbeløb, i spontane og begrænsede varebevægelser mod stater med opskrevet valuta, som hovedsagelig vælges ud fra spekulative hensyn knyttet til kursforskellene mellem valutaerne; disse bevægelser kan, på grund af deres bredde og pludselighed, udover at belaste Fællesskabets finanser, skabe alvorlige vanskeligheder for interventionsorganerne.

I vort tilfælde ses der ikke at være fare for, at rytmen i udførslerne af mælkepulver fra Frankrig til Tyskland, i mangel af udligningsbeløb, vil stige uforholdsmæssigt og indirekte fremkalde store ulemper for de tyske interventionsorganers virksomhed i henseende til afsætningen af lagrene af skummetmælkspulver.

Endelig skal udligningsbeløbene, som det fremgår af den sidste betragtning til forordning nr. 1974/71, begrænses til et omfang, der er strengt nødvendigt for at udligne valutasvingningernes indvirkning på priserne på de basisprodukter, for hvilke der er fastsat interventionsforanstaltninger. Dette skal ses i sammenhæng med det krav, der er udtrykt i nævnte artikel 2, stk. 2, litra b) i samme forordning: at der findes en forbindelse mellem prisen på det omhandlede produkt og prisen på det basisprodukt, der er undergivet interventionsforanstaltninger.

I det foreliggende tilfælde har vi allerede udelukket muligheden af et afhængighedsforhold mellem prisen på vallepulver og prisen på mælk. I øvrigt har vi set, at selv i tilfælde hvor den flydende valle afstås mod et beskedent vederlag, er indvirkningen heraf på færdigvarens pris minimal i forhold til produktionsomkostningernes indvirkning. Under hensyn til, at der til fremstillingen af et kilo vallepulver kræves seksten liter flydende valle, kan indvirkningen af råstoffets pris på produktionen af vallepulveret i almindelighed ikke overstige ti mark pr. 100 kg. Af oversigten over de udligningsbeløb, der er anvendt på det omhandlede produkt i årene 1974/1977 (se Kommissionens indlæg, s. 11), fremgår det, at disse beløbs niveau ligger temmelig meget højere end råstoffets pris. Sådanne beløb synes altså at gå langt ud over, hvad der kunne vise sig nødvendigt for at udligne valutaforanstaltningernes indvirkning på prisen på basisproduktet.

5. Til alle disse betragtninger, som allerede fører til en benægtelse af nødvendigheden af den anfægtede foranstaltning med henblik på det mål, der er nævnt i artikel 1, sidste punktum i Rådets forordning nr. 974/71, føjer sig den omstændighed, at Kommissionen, med den nævnte forordning nr. 1824/77, har bragt opkrævningen af udligningsbeløbet på vallepulver til ophør med virkning fra den 5. september sidste år. Jeg har allerede nævnt, at Kommissionen begrundede denne foranstaltning med, at »det i den nuværende situation kan skønnes, at ikke-anvendelse af udligningsbeløb ikke vil bevirke forstyrrelser i samhandelen.« Selv om der ikke er nogen grund til at anse denne påstand for urigtig, er der dog anledning til at tvivle på korrektheden af de forskellige vurderinger, der ligger til grund for den nævnte kommissionsforordning nr. 539/75.

Firma Milac hævdede, allerede før den nationale dommer, at den økonomiske og valutariske situation, der har betydning for den omhandlede vare, og med henblik på hvilken Kommissionen vedtog de to følgende foranstaltninger, ikke, mellem 1975 og 1977, frembød væsentlige vanskeligheder. Kommissionen er ikke fremkommet med nogen oplysning, som kan fjerne grundlaget for denne påstand. Det forekommer mig at kunne udledes af, hvad nævnte institution har fremført i løbet af sagen, at dens nylige afkald på at anvende monetære udligningsbeløb på den omhandlede vare hovedsagelig skyldes en politisk nyvurdering i henseende til anvendelsen af ordningen med udlignings-

beløb. Hvis dette er rigtigt, er det rimeligt at antage, at vallepulverets henførelse under nævnte ordning heller ikke var uomgængelig på tidspunktet for vedtagelsen af forordning nr. 539/75.

Under hensyn til kravet om, at anvendelsen af udligningsbeløbene holdes inden for snævre grænser som følge af ordningens karakter af undtagelse og fravigelse, medfører den omstændighed, at ordningens anvendelse på mælkepulver i henhold til forordning nr. 539/75 ikke var strengt nødvendig, at denne forordning under den omhandlede synsvinkel rammes af ugyldighed.

6. Af de således anførte grunde foreslår jeg Domstolen at besvare de spørgsmål, der er stillet af Finanzgericht des Saarlandes ved kendelse af 26. oktober 1977, med at erklære artikel 1 i Kommissionens forordning nr. 539/75 af 28. februar 1975 ugyldig, i det omfang den indfører udligningsbeløb for indførelsen af vallepulver.